

1) אבטליון אומר, חכמים, הזהרו בדבריכם *Pirkei Avos 1:11*

2) שבעה דברים בגלם ושבעה בחכם. חכם אינו מדבר בפני מי שהוא גדול ממנו בחכמה ובמנין
Pirkei Avos 5:7

3) Mishna על שלש עברות נשים מתות בשעת לדתן, על שאינן זהירות בנדה ובחלה ובהדלקת הנר
Shabbos 2:6

4) וכלתו אשת-פינחס הרה ללת ותשמע את-השמעה אל-הלקח ארון האלהים ומת חמיה ואישה ותכרע ותלד כי-
נהפכו עליה צריה

His daughter-in-law, the wife of Phinehas, was with child, about to give birth. When she heard the report that the Ark of God was captured and that her father-in-law and her husband were dead, she was seized with labor pains, and she crouched down and gave birth.

וכעת מותה ותדברנה הנצבות עליה אל-תיראי כי בן ילדת ולא ענתה ולא-שתה לבה

As she lay dying, the women attending her said, "Do not be afraid, for you have borne a son." But she did not respond or pay heed.

ותקרא לנער אי-כבוד לאמר גלה כבוד מישראל אל-הלקח ארון האלהים ואל-חמיה ואישה

She named the boy Ichabod, meaning, "The glory has departed from Israel"—referring to the capture of the Ark of God and to [the death of] her father-in-law and her husband. *Samuel I 4:19-21*

5) *Samuel II 6:23* ולמיכל בת-שאול לא-היה לה ילד עד יום מותה

6) תנא אין איש מת אלא לאשתו ואין אשה מתה אלא לבעלה אין איש מת אלא לאשתו שנאמר (רות א, ג) וימת
אלימלך איש נעמי ואין אשה מתה אלא לבעלה שנאמר (בראשית מח, ז) ואני בבאי מפדן מתה עלי רחל
Sanhedrin 22b

(כה אמר יהוה קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים רחל מבכה על-בניה מאנה להנחם על-בניה כי איננו

7) Thus said the LORD: A cry is heard in Ramah— Wailing, bitter weeping— Rachel weeping for her children. She refuses to be comforted For her children, who are gone.

כה אמר יהוה מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה כי יש שכר לפעלתך נאם-יהוה ושובו מארץ אויב

Thus said the LORD: Restrain your voice from weeping, Your eyes from shedding tears; For there is a reward for your labor — declares the LORD: They shall return from the enemy's land.

6 (ויש-תקוה לאחריתך נאם-יהוה ושובו בנים לגבולם)

And there is hope for your future — declares the LORD: Your children shall return to their country.

Jeremiah 31: 15-17

9 (יד) קול ברמה נשמע. [ממה מדבר הפסוק כאן? אלא בזמן שחרב בית המקדש באו האבות ומשה רבנו וראו את החרבן, פתחו בלם וככו וקוננו בקינות, ו[כאותה שעה קפצה רחל אמנו לפני הקדוש ברוך הוא, ואמרה: רבנו של עולם, גלוי לפניך שיעקב עבדך אהבני אהבה יתרה ועבד בשבילי לאבא שבע שנים, וכשהשלימו אותן שבע שנים והגיע זמן נשואי לבעלי,

יעץ אבי להחליפני לבעלי
בשביל אחותי, והקשה עלי
הדבר עד מאד, כי נודעה לי
העצה והודעתי לבעלי ומסרתי
לו סימן שיפיר ביני ובין
אחותי, כדי שלא יוכל אבי
להחליפני, ולאחר כן נחמתי
בעצמי וסבלתי את תאותי
ורחמתי על אחותי שלא תצא
לחרפה, ולערב חלפו
[החליפן] אחותי לבעלי
בשבילי, ומסרתי לאחותי כל
הסימנים שמסרתי לבעלי, כדי
שיהא סבור שהיא רחל, ולא

עוד אלא שנקנסתי תחת המטה שהיה שוכב עם אחותי, והיה מדבר עמה והיא שותקת ואני משיבתו על כל דבר ודבר, כדי שלא יפיר לקול אחותי, וגמלתי חסד עמה, ולא קנאתי בה ולא הוצאתיה לחרפה. ומה אני שאני בשר ודם עפר ואפר לא קנאתי לצרה שלי ולא הוצאתיה לבושה ולחרפה, ואמה מלך חי וקים רחמן, מפני מה קנאת לעבודה זרה שאין בה ממש? והגלית בני ונהרגו בחרב ועשו אויבים בם כרצונם? מיד נתגלגלו רחמיו של הקדוש ברוך הוא, ואמר: בשבילך רחל אני מחזיר את ישראל למקומן, הרי הוא דכתיב [וזה שנאמר]: "כה אמר ה' קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים רחל מבכה על בניה מאנה להנחם על בניה כי איננו", וכתוב [וכן כתוב] (לקמן פסוק טו): "כה אמר ה' מנעי קולך מבכי וצניף מדמעה כי יש שקר לפעלתך" וגו', וכתוב [וכן כתוב] (לקמן פסוק טז): "ויש תקנה לאחריתך נאם ה' ושובו בנים לגבולם". [אל תקרי "רחל מבכה על בניה", אלא ירוח - אל מבכה על בניה, "מאנה להנחם על בניה כי איננו, כה אמר ה' מנעי קולך מבכי וגו' ויש תקנה לאחריתך נאם ה'"]

10 . What exactly was Rachel's "accomplishment" that made Hashem listen only to her? The fact that she revealed to her sister Leah the signal through which Jacob was to have identified her at her wedding, so as to avoid shaming her (Megillah 13b). But was her action of greater significance than the Akeidah, for example? Why is it only Rachel's act that merits such a reward? Rachel's act of compassion toward an unfortunate sister evidently carried more weight than other more dramatic, presumably more heroic acts of valor of our ancestors. Sometimes it is the seemingly insignificant act, private and hidden from public view, which is more significant than the greatest acts of courage and heroism (Teshuvah